

Artikel 65.3 – information om hur man enligt nationell lag fastställer konsekvenserna av de domar som avses i artikel 65.2

1. Hur kan litisdenuktion beskrivas i allmänhet?

Litisdenuktion används för att delge tredje man en formell underrättelse om en pågående rättsprocess (inledande process – *Vorprozess*) som denne inte är part i. Litisdenuktionen verkställs genom att en skriftlig ansökan inges till domstolen. Underrättelsen delges därefter formellt den person som litisdenuktionen riktar sig till. Tredje man väljer själv om han vill intervensera i målet. Tredje man som intervenerar blir inte part i målet utan får endast ställning som intervenient, vars uttalanden och handlingar inte får strida mot huvudpartens. Intervenienten kan inte förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna.

2. Vilka huvudkonsekvenser får domar för personer som intervenerar inom ramen för en litisdenuktion?

Litisdenuktion förutsätter att en part i en pågående rättsprocess (inledande process) har anledning att befara ett ogynnsamt resultat, men också att denne vid ett ogynnsamt resultat har anledning att förvänta sig att det går att väcka en skadeståndstalan eller talan om återgångskrav mot tredje man. Följaktligen har den part som utfärdar litisdenuktionen ett intresse av att vinna den inledande processen (och i detta kan intervenienten vara behjälplig) eller, om den inledande processen förloras, av att återvinna sina förluster genom att vinna en efterföljande process (*Folgeprozess*) mot tredje man.

Om tredje man intervenerar till stöd för den part som utfärdade litisdenuktionen måste tredje man godta målet sådant det föreligger. En intervenient får åberopa grunder och inge inlagor så länge dessa inte motsäger huvudparten. Om tredje man inte intervenerar, eller inte tar ställning till en eventuell intervention, fortsätter målet utan hänsyn till tredje man. Om den part som utfärdade litisdenuktionen senare väcker talan mot tredje man kan denne inte hävda att beslutet i den inledande processen var felaktigt. Det innebär att en slutsats i den inledande processen som är till fördel för den part som utfärdade litisdenuktionen betraktas som bindande i den efterföljande processen.

3. Litisdenuktionen påverkar inte den rättsliga bedömningen i den inledande processen.

4. Resultatet av den inledande processen är inte bindande om intervenienten förhindrades att åberopa grunder, antingen på grund av processläget vid tidpunkten för interventionen eller på grund av huvudpartens utsagor och handlingar.

5. Litisdenuktionen har verkan oavsett om tredje man intervenerar i den inledande processen eller inte.

6. Litisdenuktionen påverkar inte förhållandet mellan tredje man och motparten till den part som utfärdade litisdenuktionen, såvida inte tredje man intervenerar till stöd för motparten.

Artikel 75 a – de domstolar till vilka ansökan om vägran av verkställighet ska göras enligt artiklarna 36.2, 45.4 och 47.1

– i Tyskland, *Landgericht*.

Artikel 75 b – de domstolar till vilka ett överklagande av ett beslut med avseende på en ansökan om vägran av verkställighet ska ges in enligt artikel 49.2

– i Tyskland, *Oberlandesgericht*.

Artikel 75 c – de domstolar till vilka eventuella ytterligare överklaganden ska ges in enligt artikel 50

– i Tyskland, *Bundesgerichtshof*.

Artikel 75 d – de språk som godkänns för översättningar av intyg rörande domar, officiella handlingar samt inför domstol ingångna förlikningar

Ej tillämplig.

Artikel 76.1 a – de bestämmelser om domstols behörighet som avses i artiklarna 5.2 och 6.2 i förordningen

– i Tyskland: § 23 i civilprocesslagen (*Zivilprozessordnung*).

Artikel 76.1 b – de bestämmelser om litisdenuktion som avses i artikel 65 i förordningen

– i Tyskland: §§ 68 och 72–74 i civilprocesslagen.

Artikel 76.1 c – de konventioner som avses i artikel 69 i förordningen

Konventionen mellan Tyskland och Italien om erkännande och verkställighet av domar på privaträttsens område, undertecknad i Rom den 9 mars 1936.

Konventionen mellan Tyskland och Belgien om ömsesidigt erkännande och verkställighet på privaträttsens område av domar, skiljedomar och officiella handlingar, undertecknad i Bonn den 30 juni 1958.

Konventionen mellan Tyskland och Österrike om ömsesidigt erkännande och verkställighet av domar, förlikningar och officiella handlingar på privaträttsens område, undertecknad i Wien den 6 juni 1959.

Konventionen mellan Förenade kungariket och Tyskland om ömsesidigt erkännande och verkställighet av domar på privaträttsens område, undertecknad i Bonn den 14 juli 1960.

Konventionen mellan Nederländerna och Tyskland om ömsesidigt erkännande och verkställighet av domar och andra exekutionstitlar på privaträttsens område, undertecknad i Haag den 30 augusti 1962.

Konventionen mellan Grekland och Tyskland om ömsesidigt erkännande och verkställighet av domar, förlikningar och officiella handlingar på privaträttsens område, undertecknad i Aten den 4 november 1961.

Konventionen mellan Spanien och Tyskland om erkännande och verkställighet av domar, förlikningar och verkställbara officiella handlingar på privaträttsens område, undertecknad i Bonn den 14 november 1983.

Senaste uppdatering: 29/06/2022

Sidans nationella språkversion sköts av respektive medlemsland. Översättningarna har gjorts av EU-kommissionen. Det är möjligt att översättningarna ännu inte tar hänsyn till eventuella ändringar som de nationella myndigheterna har gjort. Europeiska kommissionen fritar sig från allt ansvar för information och uppgifter i detta dokument. För de upphovsrättsliga regler som gäller för den medlemsstat som ansvarar för denna sida hänvisas till det rättsliga meddelandet.